

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/85/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919201608
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5919201608.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: U. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/X, XXX XX I., zastúpeného JUDr. Petrom Svrčekom, advokátom, so sídlom Y. X., XXX XX E., proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 10C/30/2019-85 zo dňa 10.03.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 10C/30/2019-85 zo dňa 10.03.2020 p o t
v r d z u j e .

Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal ich náhradu voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 30.09.2019 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 2.200,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.200,00 Eur od 26.06.2019 do zaplata a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca do 07.09.2019 vykonával trest odňatia slobody, pričom do 10.04.2018 ho vykonával v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok. Dňa 21.12.2017 bola v tomto ústave v oddiele s maximálnym stupňom stráženia, (kde svoj trest vykonával aj žalobca), vykonaná príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže prehliadka osobných vecí odsúdených, pri ktorej boli poškodenému, t.j. žalobcovi odňaté a následne zničené, či poškodené veci konkretizované v podanej žalobe, v celkovej hodnote 200,00 Eur. O odňatí, zničení, či poškodení vecí príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže nespísali žiadny záznam. Osobitný význam pre žalobcu mala drevená fajka po starom otcovi, ktorá pre neho predstavovala pamiatku na neho, ako aj dve fotografie dnes už nebohej priateľky žalobcu, na ktorých bola nahá a na ktorých bolo v zrkadle vidno aj žalobcu. Neoprávnené odcudzenie, zničenie či poškodenie vecí špecifikovaných v žalobe je podľa názoru žalobcu potrebné považovať za nesprávny úradný postup príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže. Žiadny právny predpis totiž žalobcovi nezakazoval držbu týchto vecí a neoprávňoval príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže odňať mu ich a zničiť. Ich postupom bola žalobcovi spôsobená majetková škoda vo výške 200,00 Eur. Žalobcovi bola zároveň spôsobená aj nemajetková ujma, keďže boli odňaté aj fotografie jeho nahej priateľky, ako aj drevená fajka po starom otcovi. Išlo o diskrétny snímky, ktoré sa nikdy nemali dostať k nikomu inému ako k žalobcovi. Pre poškodeného boli pamiatkou na priateľku, ktorá medzičasom zomrela. To isté platí aj o fajke po starom otcovi, ktorú si poškodený veľmi cenil a táto predstavovala pre neho cennú spomienku na starého otca. Fotografie aj fajka mali pre

žalobcu veľký citový význam. Preto ich neoprávneným odňatím bolo zasiahnuté do jeho osobnostnej sféry, konkrétne do práva žalobcu na ochranu jeho súkromia a tiež do jeho práva na ochranu rodinného života. Keďže konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy za odňatie a zničenie týchto vecí vo výške 2.000,00 Eur.

3. Súd prvej inštancie vykonal vo veci na pojednávaní konanom dňa 10.03.2020 dokazovanie výsluchom sporových strán, listinami a výsluchom svedkov. Žalobca na pojednávaní zotrval na podanej žalobe a uviedol, že skutočnú škodu v súčasnosti nie je schopný preukázať, pretože uvedené veci nemá, takže nemôže ich mať ani na posúdenie. Zotrval tiež na náhrade nemajetkovej ujmy, pretože tieto veci mali pre neho citovú hodnotu. Splnomocnená zástupkyňa žalovaného sa celom rozsahu pridržiavala svojich doterajších písomných vyjadrení. Uviedla, že nie je splnený ani jeden predpoklad na to, aby mohol byť žalobcovi priznaný nárok v súlade so zákonom č. 514/2003 Z.z.. Svedok U. V. uviedol, že žalobca bol vo výkone trestu asi pred tromi rokmi. Určite bola u neho vykonávaná prehliadka osobných vecí alebo cely, pretože u nich (t.j. v zariadení na výkon trestu odňatia slobody) existuje plán prehliadok. Svedok sa nevedel vyjadriť, či vykonával takúto prehliadku niekedy pred Vianocami v roku 2017, ale ak áno, je to zaznamenané v knihe technických alebo čiastkových prehliadok. Do tejto knihy sa zapisuje čas, dátum, čo sa vykonáva, aký oddiel, kto je veliteľ prehliadky a členovia prehliadky. Tiež sa tam zapisujú zistenia, pokiaľ nejaké sú. Do knihy sa zapisuje aj to, ak sa pri prehliadke nájdu veci, ktoré odsúdený nemôže mať u seba. Následne to rieši buď príslušný pedagóg alebo skupina PVS. Svedok však nevedel uviesť, ako sa s takýmito vecami ďalej nakladá. Pri technickej prehliadke sa kontrolujú steny, mreže, posteľe. Pri čiastkovej prehliadke, ktorú občas vykonáva určitá skupina zložená z viacerých organizačných zložiek, sa vykonáva podrobná osobná prehliadka odsúdeného, podrobná kontrola cely, kontroluje sa osvetlenie rozobratím, ďalej sifóny rozobratím, matrace, detektorom kovov a skrinky odsúdených a tiež ich osobné veci. To, čo má odsúdený povolené, kontrolujú podľa príslušných papierov, ktoré pripravuje pedagóg. Čiastkovú kontrolu vykonávajú jednak príslušníci ochrany a jednak pracovníci logistiky, finančného oddelenia, personálneho oddelenia alebo zamestnávania, a tiež z oddelenia informatiky. Príslušníci, ktorí sú určení na osobnú prehliadku odsúdených si ich zoberú do zvláštnych miestností, napríklad do šatní, kultúrnej miestnosti, sprchy, kde u každého vykonávajú osobitnú dôkladnú prehliadku. Svedok nevedel uviesť, či odsúdený mal možnosť vyjadriť sa k veciam, ktoré u neho boli zistené počas prehliadky. Uviedol len to, že sa mu stratili nejaké osobné veci, ktoré riešil príslušný pedagóg. Nevedel však, kedy to presne bolo a ani koľkokrát to bolo. Svedok X. V. uviedol, že si presne nepamätá, v ktorom období bol žalobca vo výkone trestu. Uviedol, že asi vykonával niekedy u žalobcu prehliadku cely alebo prehliadky jeho osobných vecí, no nevedel to uviesť so stopercentnou istotou. Pravdepodobne však asi niekedy vykonával u žalobcu prehliadku cely alebo prehliadky jeho osobných vecí. Svedok nevedel uviesť, či boli žalobcovi počas prehliadky odňaté nejaké osobné veci. Pri prehliadke cely sa odsúdený nachádza podľa konkrétnej potreby, napríklad na chodbe alebo aj v iných miestnostiach. Odsúdený však nevidí, ako sa prehliadka v cele vykonáva. Svedok tiež nevedel uviesť, či sa žalobca niekedy počas výkonu trestu sťažoval na odňatie osobných vecí. Takéto veci rieši pedagóg. Ďalej svedok uviedol, že so žalobcom počas výkonu trestu nemal žiadny vzťah, resp. iba pracovný. Nevedel o tom, že by sa bol žalobca na neho niekedy sťažoval. Nikdy sa neriešilo, že by sa žalobca voči nemu dopustil fyzického útoku. Svedok Mgr. L. V. uviedol, že pozná žalobcu, lebo bol vo výkone trestu v Ružomberku. Nepamätal si, že by mu robil prehliadku osobných vecí. Keďže nebol jeho pedagóg, tak jeho veci neriešil. Pri prehliadke svedok mohol byť prítomný, ale riešil iba veci z jeho kolektívu. Pokiaľ však niektorý z pedagógov nie je v práci, zastupujú sa. Ohľadne osobných vecí si to vždy rieši pedagóg vo vlastnom kolektíve. Svedok si nepamätal, že by sa niekedy počas zastupovania svojho kolegu rozprával so žalobcom. Pokiaľ sa počas prehliadky nájdu nepovolené osobné veci, prešetruje sa, odkiaľ tieto veci odsúdený má, (napríklad jeho výsluchom, alebo si pozerajú záznamy iných odsúdených, či sa takáto vec nezhoduje s vecou, ktorá je zaznamenaná u iného odsúdeného, prípadne vypočúvajú iných odsúdených). Pokiaľ sa nenájde ich vlastník a odsúdený nemá povolené mať tieto veci, tieto veci sa dajú do skladu k jeho osobným veciam. Odsúdenému sa vydajú až po skončení výkonu trestu. Svedok Mgr. X. C. uviedol, že pozná žalobcu, nakoľko bol vo výkone trestu v Ružomberku, v maximálnom stupni stráženia pracoval od roku 2015 do konca roku 2019. Niekedy aj on vykonával prehliadky osobných vecí alebo cely žalobcu. Uviedol, že vie, že počas prehliadky boli žalobcovi odobraté nejaké veci, no nevedel presne, aké veci to boli. Mal však vedomosť o tom, že žalobca písal sťažnosť ohľadne toho, že mu boli odobraté nejaké osobné veci. Prax je však taká, že pokiaľ sa u odsúdeného nájdu veci, ktoré nie sú u neho povolené, tak sa mu zoberú a môže byť aj disciplinárne riešený. Svedok si nepamätal presný dátum, ale bolo to okolo roku 2017. Nepamätal si presne, aké veci to boli, asi puzdro, fajka, tieto veci on nevidel. Pamätal si, že

písal žalobca sťažnosť riaditeľovi na postup pri prehliadke jeho osobných vecí, on potom s ním vykonal pohovor, postupne si prešli podľa záznamu v počítači všetky veci, ktoré mal u seba a ktoré boli povolené a dospeli k záveru, že tieto povolené veci skutočne aj mal. Pokiaľ sa nájdu nepovolené veci, tak tieto sa odsúdenému odoberú a dajú sa na nejaké miesto. Potom sa robí presná písomná evidencia týchto vecí podľa jednotlivých ciel a podľa toho, ktorému odsúdenému boli odňaté a vykonáva sa kontrola, či sa jedná o veci, ktoré mal zapísané a povolené alebo nie. Veci, ktoré sú nepovolené, sú veci nikoho a preto sa likvidujú. Odsúdený môže mať iba veci, ktoré nadobudol legálne, teda na základe povolenia riaditeľa ústavu. Tiež sa evidujú veci, ktoré napríklad odsúdený dostane balíkom. Veci, ktoré nie sú zapísané ako povolené pre odsúdeného, nadobudol nelegálne. Odsúdený môže nadobudnúť veci aj tým, že si ich zakúpi v ústave. Musí potom požiadať pedagóga o zapísanie takejto veci a napríklad pri eskorte z ústavu do ústavu, táto vec ide s odsúdeným ako legálne nadobudnutá. Veci, ktoré sú spotrebné, napríklad obálky, známky, baterky, sa nezapisujú. Odsúdený môže nadobudnúť vec tak, že si ju vyrobí, a táto môže byť ním zaslaná rodinným príslušníkom. Všetko sa však deje na základe povolenia riaditeľa ústavu. Pokiaľ v inom ústave nadobudne veci, ktoré nedá zaevidovať a prinesie ich so sebou do iného ústavu, (napr. ak je odsúdený eskortovaný z jedného ústavu do druhého), považujú sa tieto veci za nadobudnuté nelegálne. V Ružomberku sa vykonáva prehliadka osobných vecí odsúdeného a vtedy sa zistí, aké veci má. Pokiaľ sa žiadna nelegálna vec prehliadkou nezistí, môže ju mať odsúdený u seba. Z tohto dôvodu sa potom robia aj ďalšie následné prehliadky. Fotografie sú veci, ktoré môžu prísť odsúdenému bez povolenia riaditeľa a tieto sa neevidujú. Svedok si presne nepamätal, ale žalobca asi tvrdil, že mu zmizli nejaké fotky. Nevedel už uviesť, či so žalovaným vykonával záznam zo stretnutia. Keď bol žalobca v strednom stupni stráženia, sťažoval sa na všeličo. Svedok si už nepamätal, či následne bola vykonaná ešte nejaká prehliadka, pri ktorej by mu boli odňaté veci. Nepamätal si, že by žalobcovi bol odňatý nejaké veci. Zo stanoviska ÚVTOS Ružomberok zo dňa 21.2.2019 bol vo vzťahu k žalobcovi zistený nasledovný zoznam vecí evidovaných: A/ v ústave Ružomberok: 1. čierne puzdro s podkovou - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 29.12.2017 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT C. X., 2. otvárač na konzervy - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 30.01.2017 v ústave Ružomberok, zaevidoval pedagóg OVT C. X., odpísané z aplikácie VVVT dňa 16.04.2018 v ústave Ilava, zrušila ped. OVT T. K., 3. manikúrové nožničky (zo skladu) - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 25.04.2016 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT C. X., odpísané z aplikácie VVVT dňa 28.06.2017 v ústave Ružomberok, zrušil ped. OVT C. X., 4. 1x nerezový zapaľovač - dátum evidencie v aplikácii VVVT 21.11.2014 v ústave Ružomberok, zaevidoval pedagóg OVT V. R., 5. 1x nerezový pohár - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 11.07.2013 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., odpísané z aplikácie VVVT dňa 28.06.2017 v ústave Ružomberok, zrušil ped. OVT C. X., 6. 1x čierne hodinky (neznámej značky) - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 03.05.2013 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., odpísané z aplikácie VVVT dňa 16.04.2018 v ústave Ilava, zrušil ped. OVT T. K., 7. 3x lyžica - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 01.03.2013 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., odpísané z aplikácie VVVT dňa 16.04.2018 v ústave Ilava, zrušil ped. OVT T. K. 8. 1x vidlička - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 01.03.2013 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., 9. 1x porcelánová šálka - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 01.11.2012 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., 10. 1x porcelánový tanierik - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 01.11.2012 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., 11. 1x utierka - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 01.11.2012 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., 12. 3x umelé tanieriky - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 01.11.2012 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., 13. 1x lyžica čajová - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 01.11.2012 v ústave Ružomberok, zaevidoval ped. OVT V. R., 14. 2x umelé misky - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 01.11.2012 v ústave Ružomberok zaevidoval ped. OVT V. R., B/ evidovaných v ústave Košice - Šaca: 1. príborový nôž - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 19.04.2012, v ústave Šaca, zaevidoval ped. OVT M. X., 2. nožničky - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 12.04.2012, v ústave Šaca, zaevidoval ped. OVT M. X., C/ evidovaných v ústave Ilava: 1. 1ks peračník - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 17.05.2018, v ústave Ilava, zaevidoval ped. OVT P. E., 2. 1ks nerezová šálka - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 17.05.2018, v ústave Ilava, zaevidoval ped. OVT P. E., 3. 2x lyžica - dátum evidencie v aplikácii VVVT dňa 16.04.2018, v ústave Ilava, zaevidoval ped. OVT T. K.. Zo správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok, zo dňa 29.01.2020 bolo zistené, že čiastkové prehliadky sa v ústave vykonávajú v súlade s § 37 Rozkazu ministra spravodlivosti č. 2/2014 o zabezpečovaní ochrany Zborom väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov. Vyššie uvedený interný predpis vo svojich ustanoveniach neurčuje povinnosť ústavu vytvárať písomný záznam o realizovaných čiastkových prehliadkach. Príslušník zodpovedný za vykonanie čiastkovej prehliadky vyhotovuje len zápis v „Knihe o čiastkových prehliadkach“. Nakoľko sa záznamy o prehliadke nevykonávajú, nie je

možné zo strany ústavu zaslať požadované informácie. Podľa záznamu z Knihy čiastkových prehliadok zo dňa 21.12.2017 v cele č 103 (cela žalobcu) nebol žiadny záznam o nepovolených veciach. Listom zo dňa 14.01.2019 požiadal žalobca žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Uvedená písomnosť bola žalovanému doručená dňa 22.01.2019. Listom zo dňa 26.06.2019 žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho žiadosti nebolo vyhovené nakoľko nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody.

4. Pokiaľ žalobca navrhol vykonať dôkaz výsluchom riaditeľa ÚVTOS Ružomberok, prvoinštančný súd mal za to, že tento dôkaz nie je pre danú vec účelný, nakoľko pri riešení sťažnosti žalobcu riaditeľ môže vychádzať iba z podkladov, ktoré poskytuje pedagóg ústavu a z vyjadrení príslušníkov vykonávajúcich prehliadku, ktoré dôkazy boli v konaní vykonané.

5. Medzi stranami nebolo sporné, že v čase vykonávania prehliadky osobných vecí dňa 21.12.2017 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Ružomberku, vykonával žalobca svoj trest odňatia slobody v tomto ústave a to až do 10.04.2018, kedy bol eskortovaný do ÚVTOS Ilava. Tiež nebolo sporným, že prehliadka sa vykonávala aj cele, kde bol zaradený žalobca. Okresný súd skúmal, či skutkové tvrdenia žalobcu sú podložené dôkazmi preukazujúcimi nesprávny úradný postup pri vykonávaní prehliadky cely, v ktorej bol umiestnený žalobca počas výkonu trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ružomberok dňa 27.12.2017, ktorá skutočnosť je predpokladom pre konštatovanie vzniku škody podľa ustanovení § 3 ods. 1 písm. d) a § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a dospel k záveru, že v danom prípade neboli preukázané skutočnosti preukazujúce nesprávny úradný postup žalovaného. Žalobca netvrdil, ktoré konkrétne predpisy, resp. nariadenia riaditeľa ústavu porušili príslušníci ZVJS pri vykonávaní prehliadky cely a osobnej prehliadky, ktorým je odsúdený povinný sa počas výkonu trestu podrobiť v zmysle zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody v spojitosti s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z.z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody. Vyjadrenia žalobcu zostali len v rovine tvrdenia, keďže na uvedenú skutočnosť nenavrhol vykonať iné dôkazy (napr. výsluch spoluväzňov). Z výsluchu príslušníkov policajného zboru, ktorí prehliadku vykonávali, resp. pedagóga, ktorému bol žalobca pridelený, nebolo dostatočne preukázané, že pri vykonávaní prehliadky dňa 27.12.2017 došlo k nesprávnemu postupu. Tvrdenia žalobcu, že záznamy aplikácie VVVT majú malú dôkaznú hodnotu, lebo príslušník väzenskej a justičnej stráže si do nich môže zapísať čo si zmyslí, sú ničím nepreukázané konštatovania, na základe ktorých súd prvej inštancie nemal preukázané tvrdenia žalobcu. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal existenciu jedného zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, a síce nesprávny úradný postup. Zároveň žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania existencie vecí, ktoré mali byť poškodené, resp. zničené. Ako vyplynulo z listinných dôkazov predložených sporovými stranami, v posudzovanom prípade nemožno jednoznačne vyvodiť existenciu vecí tvrdných žalobcom, keďže popis vecí uvádzaných žalobcom v žiadostiach zo dňa 30.12.2017 a zo dňa 31.03.2018 adresovaných riaditeľovi ÚVTOS Ružomberok len u niektorých položiek možno stotožniť s vecami, ktoré boli zapísané v zozname osobných vecí žalobcu. Z dokazovania vykonaného okresným súdom ďalej vyplynulo, že dňa 03.08.2018 boli žalobcovi vydané po príchode do ÚVTOS Ilava osobné veci, ktoré je možné stotožniť aj v vecami, ktoré tvoria predmet žaloby. V tejto súvislosti konajúci súd poukázal aj na žiadosť žalobcu zo dňa 31.03.2018, v ktorej sám žalobca uviedol, že niektoré z vecí tvoriace položky podanej žaloby mu boli dňa 28.03.2018 odobraté pedagógom. V danom prípade by bola sporná aj výška škody (nenamietaná žalovaným). Žalobca v žalobe aj v písomných vyjadreniach uviedol hodnotu vecí, ktorú požaduje ako škodu, no nepreukázal už, že ním popísané veci takúto hodnotu majú. Žiadal, aby súd hodnotu vecí určil postupom podľa § 186 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keďže ich hodnota je všeobecne známa. S týmto postupom čo do výšky škody sa však okresný súd nestotožnil, keďže hodnota huteľných vecí tvoriacich predmet žaloby nie je všeobecne známou skutočnosťou. Za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku bolo možné určiť výšku škody voľnou úvahou súdu. Toto zákonné ustanovenie však nebolo prebraté do aktuálne platného Civilného sporového poriadku. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre možné konštatovanie vzniku škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., na základe čoho žalobu v časti uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie sumy 200,00 Eur titulom náhrady škody zamietol. Vo vzťahu k uplatňovanej nemajetkovej ujme bolo podľa názoru prvoinštančného súdu potrebné zo strany žalobcu preukázať o.i. závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Na túto skutočnosť žalobca nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie, a preto neunesol bremeno svojich tvrdení, na základe čoho súd žalobu aj v tejto časti zamietol.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal plne úspešnému žalovanému nárok na ich náhradu voči žalobcovi, ktorý vo veci podanej žaloby úspech nemal.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

8. Vo vzťahu k záveru súdu o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu v spore odvolateľ uviedol, že preukázať ním tvrdené skutočnosti je veľmi ťažké, keďže on ako osoba vykonávajúca trest odňatia slobody prakticky nemá žiadnu šancu zadovážiť si v tomto prípade nejaký dôkaz. Akékoľvek sťažnosti na príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže riešia príslušníci toho istého zboru. Šanca odsúdeného zadovážiť si v takejto situácii akýkoľvek dôkaz je teda minimálna. Práve to mal prvoinštančný súd zohľadniť pri posúdení otázky (ne)unesenia dôkazného bremena žalobcom. Konajúci súd mal ako nepriamy dôkaz preukazujúci tvrdenie žalobcu vyhodnotiť jeho sťažnosti na postup príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktoré začal podávať hneď po vykonaní prehliadky osobných vecí. Podľa názoru odvolateľa mal tiež okresný súd vyhodnotiť v neprospech žalovaného skutočnosť, že práve žalovaný nepredložil súdu obrazový záznam vykonávanej prehliadky. Žalobca žiadal jeho zabezpečenie hneď po prehliadke. Ak ho teda Ústav na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok neuschoval a v súdnom konaní nebol schopný predložiť, (hoci mohol očakávať jeho potrebu na účely súdneho konania), mal prvoinštančný súd túto skutočnosť vyhodnotiť v neprospech žalovaného. Svedok C. v konaní potvrdil, že žalobca sa sťažoval na odňatie fajky, puzdra či fotografií. To nepriamo preukazuje tvrdenia žalobcu o odňatí a zničení týchto vecí. Ten istý svedok, (na rozdiel od iného svedka V.) zároveň uviedol, že veci, ktoré nemá odsúdený povolené a ktorých vlastník sa nenájde, sa likvidujú. V odôvodnení napadnutého rozsudku však konajúci súd uviedol, že žalobca netvrdil, ktoré predpisy, resp. nariadenia riaditeľa ústavu mali byť pri vykonaní prehliadky porušené. To však ani nebola jeho povinnosť, keďže Ústava Slovenskej republiky poskytuje žalobcovi ochranu jeho vlastníckeho práva. Ani zákon o výkone trestu odňatia slobody neumožňuje zničenie vecí odsúdených. Žalobca preto nemusel v tomto spore označiť nejaké predpisy, či nariadenia, ktoré by mali upravovať vykonávanie prehliadok. Ak by aj nejaký interný predpis umožňoval zničenie vecí, bol by v očividnom rozpore s ústavou i zákonom o výkone trestu odňatia slobody. Vo vzťahu k záznamom z aplikácie VVVT odvolateľ uviedol, že tieto nemajú veľkú hodnotu, keďže príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorý záznam vykoná, nie je pri tejto činnosti nijako kontrolovaný a zároveň odsúdený nepotvrďuje, že vykonaný záznam je pravdivý. Aj keď si odvolateľ uvedomuje, že nepredložil dôkazy na preukázanie hodnoty odňatých vecí, okresný súd nijakým spôsobom nezohľadnil jeho preukazné možnosti. Veci odňaté žalobcovi boli neskôr zničené či poškodené. Žalobca tiež nemal možnosť dať ich predtým oceniť alebo odfotiť, aby mohli byť neskôr ocenené. Civilný sporový poriadok síce oproti Občianskemu súdному poriadku neobsahuje priamu možnosť súdu určiť výšku plnenia, pokiaľ je nemožné ju určiť inak. Čl. 4 Civilného sporového poriadku však dáva súdu možnosť posúdiť vec podľa princípov všeobecnej spravodlivosti. Príliš striktným výkladom požiadavky na preukázanie výšky škody sa odopiera právna ochrana poškodených v takýchto prípadoch, keď v dôsledku protiprávneho konania žalovaného sa žalobca dostane do dôkaznej núdze ohľadom preukázania škody a jej výšky. Vo vzťahu k záveru prvoinštančného súdu o nepreukázaní závažnosti následkov, ktoré mali žalobcovi vzniknúť, v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, odvolateľ uviedol, že súdom uvádzané skutočnosti by mali vplyv len na výšku náhrady nemajetkovej ujmy, nie však na posúdenie, či k takejto ujme vôbec došlo. Žalobca vo svojej výpovedi jasne uviedol, že ani nedokáže opísať, akú citovú hodnotu mali pre neho veci, ktoré si spájal s blízkymi osobami (fajka od starého otca, hodinky od matky, fotografie alebo jej priateľky). Je teda zrejmé, že ich neoprávneným odňatím bolo zasiahnuté do osobnostnej sféry žalobcu, najmä do jeho práva na súkromie a rodinný život. Odvolateľ sa preto nestotožnil so závermi súdu, že neunesol dôkazné bremeno na preukázanie žalobou uplatneného nároku a podľa jeho názoru okresný súd pochybil, keď pri rozhodovaní o nároku žalobcu nezohľadnil nemožnosť preukázania hodnoty odňatých vecí, čo však spôsobili príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže.

9. Žalovaný v reakcii na odvolanie žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava skutkovej aj právnej argumentácii uvedenej vo svojich doterajších písomných vyjadreniach z 23.10.2019 a 28.11.2019. Konanie o náhradu škody je sporovým konaním, v ktorom povinnosť tvrdenia celkom nepochybne zaťažuje žalobcu. Na bremeno tvrdenia nadväzuje dôkazné bremeno, ktorého unesenie je predpokladom pre úspech žalobcu v konaní. V prípade nároku na náhradu škody (majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy) je úlohou žalobcu jednak tvrdiť skutočnosti, ktoré podporujú záver o vzniku škody (majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy) a zároveň tieto skutočnosti aj náležite preukázať. V

posudzovanom prípade žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno, ktoré ho v tomto konaní zaťažuje a preto súd prvej inštancie musel jeho žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bol žalobca povinný preukázať existenciu troch kumulatívne stanovených podmienok, a síce existenciu nesprávneho úradného postupu, vznik škody (majetkovej škody a nemajetkovej ujmy) a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na žalobcovi a nič mu nebránilo v tom, aby na preukázanie ním namietaného nesprávneho úradného postupu príslušníkov ZVJS ÚVTOS Ružomberok navrhol napr. výsluch jeho spoluväzňov a na preukázanie ním požadovanej majetkovej škody predložil napr. pokladničný doklad (blok) za veci osobnej potreby nakúpené v bufete ÚVTOS Ružomberok, resp. akýkoľvek iný doklad, ktorý by osvedčoval existenciu vecí uvedených v žalobe ku dňu vykonania čiastkovej prehliadky v ÚVTOS Ružomberok dňa 21.12.2017, ako aj spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k nim. Aj keby bolo tvrdenie žalobcu o nemožnosti predloženia dôkazov na preukázanie ním tvrdených skutočností pravdivé, je v rozpore s logikou, aby súd prvej inštancie za stavu nemožnosti žalobcu preukázať ním tvrdené skutočnosti, t. j. za stavu dôkaznej núdze žalobcu, priznal žalobcovi ním požadovaný nárok na náhradu škody. Nakoľko žalobca v konaní nepreukázal ani jednu z kumulatívne stanovených podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nemal súd prvej inštancie v predmetnom konaní inú možnosť ako žalobu žalobcu pre neunesenie dôkazného bremena zamietnuť.

10. Žalobca (odvolateľ) v reakcii na vyjadrenie žalovaného zotrval na svojom odvolaní a na dôvodoch v ňom uvedených. Civilný sporový poriadok podľa názoru odvolateľa dáva súdu možnosť použiť extenzívny výklad ohľadom povinnosti žalobcu preukázať existenciu vecí a ich hodnotu, zohľadniac osobitosti prípadu, keď k nesprávnemu úradnému postupu dôjde vo výkone trestu odňatia slobody. Spôsobom navrhovaným žalovaným nebolo možné preukázať tvrdenia žalobcu, keďže prehliadok sa väzni nezúčastňujú a odňaté veci neboli zakúpené vo väzenskom bufete.

11. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

14. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov žalobu žalobcu zamietol, pričom ku svojim

záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

16. Podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu, upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Tento zákon v ustanovení § 17 ods. 1, 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla škoda nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Priznáva im aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to za súčasného splnenia dvoch podmienok 1. že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2. že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod.

17. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávaní. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

18. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

19. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

20. Dôkazné bremeno sa chápe v spojitosti s procesnou zodpovednosťou strany sporu za to, že ak v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, prejaví sa to v jej procesnom neúspechu. Označenie rozhodujúcich skutočností znamená prezentovanie okolností, od ktorých žalobca v súdnom spore odvodzuje opodstatnenosť svojej žaloby a ich označenie má aj procesnoprávne dôsledky.

21. V súdnej veci žalobca predložil súdu komplex dôkazných prostriedkov, z ktorých malo byť vyvedené, že nesprávnym úradným postupom došlo ku vzniku škody na jeho majetkových právach, a tiež ku vzniku nemajetkovej ujmy. Pokiaľ však po vykonanom dokazovaní nebolo možné dospieť k záveru o preukázaní nesprávneho úradného postupu, nebola tak splnená jedna z troch kumulatívnych podmienok pre vznik nároku žalobcu a náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Na správnom právnom závere súdu prvej inštancie o nepreukázaní existencie nesprávneho úradného postupu pri vykonávaní prehliadky cely žalobcu dňa 27.12.2017 nič nezmenila ani odvolacia argumentácia žalobcu, ktorý len zopakoval svoje subjektívne tvrdenia o tom, že prakticky nemal žiadnu šancu zadovážiť nejaký dôkaz. Ak bol žalobca toho názoru, že nesprávnym úradným postupom žalovaného došlo u neho ku vzniku škody a nemajetkovej ujmy, bolo jeho úlohou rámci prebiehajúceho sporového konania svoje tvrdenia riadnym spôsobom preukázať.

22. Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej aj „ZVJS“). Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup príslušníkov ZVJS tým, že títo neboli oprávnení veci označené v žalobe žalobcoví (poškodenému) odňať, zničiť, či poškodiť. Žiadny právny predpis, (vrátane zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v platnom znení v spojení s vyhláškou MS SR č. 475/2005 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v platnom znení), totiž neobmedzuje právo poškodeného na držbu týchto vecí osobnej potreby vo výkone trestu odňatia slobody a neopravňuje príslušníkov ZVJS tieto veci zničiť. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal nesprávny úradný postup príslušníkov ZVJS ako jeden z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zároveň žalobca v tomto spore nepreukázal existenciu, a ani hodnotu vecí označených v žalobe, ktoré mu mali byť konaním príslušníkov ZVJS poškodené, resp. zničené. Nadväzne na to nemôže byť dôvodný ani nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

23. Odvolateľ tiež vyslovil nesúhlas s konštatovaním súdu prvej inštancie o tom, že v tomto spore neprodukoval žiadne tvrdenia, ktorými by preukazoval porušenie konkrétnych predpisov, resp. nariadení riaditeľa ústavu príslušníkmi ZVJS pri vykonaní prehliadky jeho cely i jeho osobnej prehliadky, argumentujúc porušením ochrany jeho vlastníckeho práva, poskytovanej mu Ústavou SR. V danej súvislosti odvolací súd odkazuje na odsek 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré korešponduje s celkovým záverom prvoinštančného súdu o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu v spore, keď v danom prípade nebol preukázaný nesprávny úradný postup príslušníkov ZVJS. Ak mienil byť žalobca v tomto spore úspešný a tvrdil nesprávny úradný postup príslušníkov ZVJS, bolo jeho povinnosťou svoje tvrdenia aj riadnym spôsobom preukázať, prípadne navrhnúť súdu ďalšie dokazovanie na podklade dôkazných prostriedkov, ktoré by podľa jeho úvahy ním tvrdené skutočnosti preukázali.

24. Pokiaľ nedošlo k preukázaniu existencie nesprávneho úradného postupu ako jednej z kumulatívnych podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, právne irelevantným je posudzovanie hodnoty jednotlivých položiek (poškodených a zničených vecí), ktoré žalobca označil vo svojej žalobe.

25. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že okresný súd sa síce s otázkou výšky žalobcom tvrdenej škody vysporiadal správne, ale nadbytočne (pozri odsek 28. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). V čase podania žaloby i meritórneho rozhodovania prvoinštančného súdu bol účinný zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, do ktorého nebolo prevzaté ustanovenie, zodpovedajúce zneniu ust. § 136 Občianskeho súdneho poriadku týkajúce sa určovania výšky uplatneného nároku voľnou úvahou súdu. Z aktuálne účinnej procesnej normy - Civilného sporového poriadku, je zrejmý dôraz zákonodarcu na novú koncepciu dokazovania, vrátane silného vplyvu zásady kontradiktórnosti. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu ponechať postup súdu zakotvený pôvodne v ust. § 136 Občianskeho súdneho poriadku aj v „novej“ procesnej norme, uvedený postup by bol akiste do Civilného sporového poriadku zakomponoval, k čomu však nedošlo. Práve s poukazom na aktuálnu úpravu civilného sporového konania sa takýto krok zákonodarcu javí ako úmyselný. S poukazom na uvedenú argumentáciu je odvolací súd toho názoru, že v súdnej veci by ani pri súčasnom preukázaní nesprávneho úradného postupu žalobcom nebol dôvod na uplatnenie článku 4 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, na ktorý žalobca vo svojom opravnom prostriedku odkazuje.

26. Okresný súd sa pri svojom rozhodovaní ďalej zaoberal aj otázkou nemajetkovej ujmy žalobcu, vo vzťahu ku ktorej časti uplatneného nároku žalobca neoznačil žiadne konkrétne dôkazy, ale len uvádzal svoje subjektívne tvrdenia o zásahu do jeho osobného života. Na doplnenie odôvodnenia prvoinštančného súdu, ktoré bolo obsiahnuté v odsekoch 29. a 30. napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívnym výpočtom, stanovuje kritéria, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu, na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

Ak ale v tomto konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup príslušníkov ZVJS pri vykonávaní prehliadky cely a osobnej prehliadky žalobcu, a ani odňatie/zničenie vecí žalobcu majúcich pre neho veľký citový význam (fajka po starom otcovi a fotky priateľky), označených v žalobe, nadväzne neprichádza do úvahy ani priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi. Žalobca totiž ani v tejto časti nároku uplatneného žalobou neunesol dôkazné bremeno v spore.

27. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP p o t v r d i l .

28. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).